

¿Ara hem de revisar els acords amb la Santa Seu?

Dll, 6/02/2012 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Algunes persones em pregunten sobre el Congrés que els socialistes espanyols han celebrat aquest cap de setmana, m'imagino per la inèrcia del temps que he estat ficat de ple a la política. Òbviament, n'estic informat (no més que altres ciutadans, per cert), tinc les meves opinions, tinc, sobretot, molts dubtes i tinc la certesa que un esdeveniment així i tot el que se'n deriva no es pot mastegar amb poc temps i només amb les opinions pròpies. Cosa rara perquè tothom ho fa al revés. Espero, per això en sóc militant (de base, ara), de tractar-ho amb els companys del meu partit, d'escoltar també què diu la gent que no milita i posar-se, de nou, en el camí que un dia vaig agafar per mirar de contribuir a deixar aquest món, o aquest país, en unes condicions un pèl millors en què me l'he trobat. Mireu si sóc moderat.

Aguantem massa?

De manera que esperaré a veure la lletra i la música d'una cançó que no m'ha agradat gens, repetida amb algun matís pels dos candidats a la secretaria general, Carme Chacón i Alfredo Pérez Rubalcaba. Esperaré perquè és molt probable que -contra els discursos en què es presentaren ambdós candidats- el que hagi aprovat el segon partit més important d'Espanya sigui molt més digerible i -segurament- compartit. Però, d'una banda, la candidata catalana advocava per un estat laic "amb totes les conseqüències" que abolís "tuteles" i "privilegis" perquè "portem trenta anys aguantant massa". El candidat guanyador introduïa un element de més fons, però en el mateix sentit. "En 30 dies han fet un retrocés de 30 anys", digué del nou Govern del PP. "Si cada vegada que la dreta arriba al poder torna a imposar dogmes que només són d'alguns, nosaltres haurem de revisar també les normes de la Transició", afegia. Glups. La monarquia? L'estat de les autonomies? La pena de mort? L'economia de mercat? No. "El PSOE se replanteará seriamente la revisión del acuerdo con la Santa Sede". Ah, quin descans.

És a dir, si el PP fa mala política, rebrà el Vaticà. Com us podeu imaginar, el Vaticà no rebrà; sobre els acords amb la Santa Seu se sustenten parròquies, organitzacions assistencials o els professors de religió, per exemple, i resolen (com sigui, però ho resolen) un difícil encaix històric que cap altre statu quo jurídic ha resolt tan bé els darrers dos-cents anys. Ni el nacionalcatolicisme, òbviament, ni les desamortitzacions, ni cap altre. Si els socialistes tenim alternativa sobre aquestes coses, benvinguda sigui.

Els catòlics, almenys molts dels que jo conec, són els més crítics amb la pròpia Església i els que més he sentit reclamar un canvi o -simplement- la derogació dels acords, ja que no tenen res a veure amb l'Evangelí i, més aviat, conté algunes coses que hi topen. Però no estem parlant d'un congrés de catòlics sinó de gent d'esquerres que vol ser alternativa de Govern d'un país on la religió ha tingut un pes brutal, per bé i per mal. I que -com deia abans- molts dels intents d'encaixar el fet religiós a la modernitat (liberal, republicana...) han fracassat. No convindria

pas que ara també fracassessin.

Voleu dir?

En primer lloc, perquè, i això que m'hi esforço, em costa molt identificar aquests privilegis o, quan els percebo, de veure'ls com a greuge cap els ciutadans, fora d'alguna excepció, és clar. ¿Les exempcions fiscals de milers de temples o monestirs des del preromànic fins ara, ho són? ¿Els concerts educatius amb organitzacions religioses (o el seu 99%) que consagrarà la LODE de Felipe González (i que afavoreixen una única xarxa educativa) són un error? ¿Podem prescindir de l'amplia xarxa assistencial que gira al voltant de l'Església? ¿Fotrem els milers de professors de religió al carrer? ¿No van fer bé Felipe (1986) i Zapatero (2008), contra la inacció de tots els governs del PP i malgrat les tensions, quan van negociar amb la Santa Seu l'ampliació dels acords de finals dels setanta?

Però, tot i ser importants, aquestes preguntes no són les més importants, almenys per un partit d'esquerres. Entenc, perquè a mi també em passa, que no ens agradi moltes de les coses que hi conté: la separació de rols entre homes i dones, per exemple, o una sovint ridícula casuística sexual. Però, a veure ¿proscriurem les opinions que no compartim? Almenys, durant la dictadura, s'acceptava que els corrents democràtics de la cultura, la política i l'Església dialoguessin, en condicions molt més adverses. ¿No és una bona oportunitat, quan dos no estan d'acord, justament per al diàleg? ¿És que no ens creiem prou els arguments com per confrontar-los? Diria més: ¿no és cert que socialistes i Església tenim també objectius comuns? Els pobres, per exemple. I, més que els pobres, una vida amb sentit. Aquest és el principal objectiu, encara que moltes vegades no ho sembli, del conjunt de codis, textos i rituals que embolcallen en molts casos la dimensió religiosa inherent a les persones. I la dignitat de la persona passa per reconèixer totes les seves dimensions perquè les pugui viure en plenitud. O no? Ara s'obre un temps de més complexitat religiosa ¿La millor manera d'afrontar-lo és blasfant la confessió majoritària? ¿Algú em pot dir quins problemes reals resol aquesta obsessió?

Com que confio força en Rubalcaba, sé que podrem respondre bé aquestes preguntes, malgrat que "no puguem aguantar més" i altres mals de ventre que a vegades (i no dic pas que sense justificació) ataquen el nadó que som, amb malalties infantils que han sortit molt cares.